Gospa Sinjska

List blagoslovljen od Sv. O. Pape i od Đenerala franjev. Reda

Broj 7 Srpanj 1930 God. IX

OBUČE ME U HALJINE SPASENJA

O drago brdo Karmel, kako si u miloj uspomeni izraelskome i kršćanskome narodu! Ti si od prvina svojih i od plodova slatkih nasitilo izraelski narod poslije duga putovanja. Po tebi je on razapeo šatore svoje.

S tebe je prorok Ilija opazio onaj oblak koji je donio dažd zemlji.

Ti si kršćanskim pustinjacima dalo mir i svetu tišinu, da im se duša dizala u rajske visine.

Čini mi se da na tebi vidim našu Nebesku Majku gdje nas poziva: Dođite k meni svi koji me želite i nasitite se od rodova mojih, jer duh je moj slađi od meda. U meni je sva milost života i istine, u meni sva nada života i kreposti.

A kao zalog ljubavi svoje daje nam svoj **skapular**, znak posinovljenja i oklop sigurnosti.

Tajni su putovi — Božje Providnosti, na razne načine vodi ljude k spasenju.

U nedjelju dne **16 srpnja 1251** ukaza se Majka Božja sv. redovniku reda karmelićana **Šimunu Stoku** i postavi mu na pleća skapular te reče:

„Ljubljeni sinko. Uzmi ovaj skapular tvoga reda, znak bratovštine moje, povlasticu tebi i svim karmelićanima: ko s njim umre, neće trpjet u vječnom ognju. Evo znak spasenja, obrana u pogibeljima, zalog mira i ugovora vječitog".

Sveta Crkva ispitala je istinitost ovog događaja, stoga je i odobrila bratovštinu sv. skapulara i obdarila je velikim oprostima i povlasticama. Ko pobožno nosi Marijin skapular, na osobiti je način dijete Marijino.

Bl. Djevica bila je pozvana na pir u Kani Galilejskoj. Brižno oko Majke opazilo je neugodnost što je snašla mladence: vina im je ponestalo. A da je niko nije zamolio za uslugu, sama je sklonila Sina Isusa, da je učinio prvo svoje čudo: vodu je pretvorio u vino.

Vjerujemo da s još većom brigom skrbi za duševne i tjelesne potrebe onih koji su joj se posvetili i odabrali je za Majku.

Skapular štit i obrana.

Pripovijeda se da je za vrijeme Rimljanina Cezara prolazio ulicama Rima jelen, a o vratu mu visjela zlatna medaljica sa natpisom: Noli me tangere, Caesaris sum — Ne diraj me, Cezarov sam!

Sotona se boji približiti onima koji nose sv. skapular, jer čita na skapularu: Noli me tangere, Mariae sum — Ne diraj me, ja sam Marijino dijete!

Skapular predznak spasenja.

Marijino obećanje, da bratimi karmelitanskog skapulara neće trpjeti u vječnom ognju, moramo razumjeti tako da ih Bl. Djevica s osobitom zaštitom čuva, da ustraju do konca u milosti Božjoj, ili ako su u grijehu, isprosi im milost da ne umru prije nego se s Bogom ne

izmire u sv. ispovjedi. Griješiti i preuzetno ufati da će te skapular spasiti, bio bi grijeh proti Duhu Svetomu: zlo ufanje spasenja bez dobrih djela.

Oni koji nose skapular postaju dionici molitava, dobrih djela i zasluga što ih stječu milijuni članova bratovštine raširene po čitavome svijetu.

A osim toga smatraju se braćom i sestrama sv. karmelskog reda. Koja čast i duhovna naslada po skapularu biti u duhovnom rodbinstvu sa sv. Terezijom od Malog Isusa, sv. Terezijom Velikom, sv. Ivanom od Križa, sv. Magdalenom Pacijskom i s drugim svetim karmelićanima i karmelićankama!

A ko da u kratku članku nabroji sve potpune i nepotpune oproste kojima je sv. Crkva obdarila bratovštinu karmelskoga skapulara.

Koji su uvjeti da dobijemo milosti i povlastice karmelskog skapulara? Maleni i jednostavni. Nositi na sebi danju i noću pravi kar-

melski skapular blagoslovljen od svećenika koji za to ima vlast, i od njega biti upisan u imenik članova bratovštine. To i ništa više. Sve molitve, dobra djela i postovi dobre su i Bogu prijatne stvari, ali nisu pod grijeh propisane. Mjesto skapulara može se nositi i medaljica, isto tako blagoslovljena od uoblaštenog svećenika.

Nego mi smo navikli da gledamo Bl. Djevicu od Karmela iznad čistilišta, a duše k njoj uzlaze. Što je to? — Poslije smrti sv. Šimuna Stoka, kome je Bl. Djevica dala skapular ,vladao je sv. Crkvom papa Ivan XXII. Dok se vruće molio za potrebe sv. Crkve, ukaže mu se jednoga dana Bl. Djevica u karmelskome odijelu te ga utješi i reče: Potvrdi mome redu izvanrednu milost: ako ko od reda ili bratovštine dopane radi svojih pogrješaka u čistilište, ja ću u prvu subotu poslije njegove smrti saći da ga izbavim i povedem na sv. brdo života vječnoga.

Za istinitost ove objave jamči sam papa Ivan XXII u svome pismu od 3 ožujka 1322. Ovu tako zvanu **subotnju povlasticu** branili su kasnije od napadaja najučeniji i sveti pape.

Uvjeti subotnje povlastice jesu:

a) uvijek nositi skapular, b) prema staležu svome čisto živjeti, c) svaki dan izmoliti mali oficij Majke Božje.

Ko ne zna čitati, mora postiti na zapovjedne poste, a osim toga ne mrsiti se, tj. ne jesti mesa srijedom i subotom. — Ko zna čitati, ne može zamijeniti moljenje oficija nemrsom. — U svim dvojbama najbolje je pitati razjašnjenje i savjet kod ispovjednika.

Braćo i sestre karmelskoga skapulara! Kad znamo sve to, možemo s pravom uskliknuti s Izaijom prorokom: Veoma ću se radovati u Gospodinu, i duša će se moja veseliti u Bogu, jer me obuče Marija u haljine spasenja i plaštem pravde ogrnu me kao kad ženik namjesti nakit i kao kad se nevjesta uresi uresom svojim. **M. Alajbeg**

Uzdasi mladoga klerika

Oh, sretnog li časa, o Gospode, kada ću po prvi put uzići na oltar Tvoj sveti!

Oh, sretnog li časa kada ću kao liječnik liječiti umorne duše siromašnih grješnika!

Oh, sretnog li časa kada ću ko anđeo mira dolaziti među Tvoj narod i širiti Tvoju svetu ljubav!

Oh, sretnog li časa kada ću Ti ko svećenik pjevati hvalospjeve i lijepe pjesme!

Oh, sretnog li časa kad ću moći uzevši kruh i vino u svoje ruke pretvoriti ih u Tijelo i Krv Tvoju!

Oh, sretnog li časa kada ću moći prikazivati čistu i neokaljanu Žrtvu za naknadu grijeha svijeta!

Oh, sretnog i presretnog časa kad budem kao Tvoj vjerni svećenik proživio svoj vijek poput Tebe čineći dobro, te na smrtnoj postelji, kad se budem dijelio od ovoga svijeta da promijenim svoj život u ljepši, uzmognem reći:

„Svršio sam, Gospode, svoje poslanstvo čisto i nevino, i sad dolazim da od Tebe primim vječnu nagradu!"

Ljubomirsky

SVEĆENIKOVA MAJKA.

Školski su praznici. Mnogi otac, mnoga majka misle kud će sa svojim Draganom. Svršio je odlično pučku školu. Sad bi bila šteta da ostane kod kuće. Kako bi bilo da pođe u gimnaziju, u realku?... Da bude jednoga dana odvjetnik, sudac, liječnik, profesor?... I majci igra srce kad na to misli...

Zlatan je učinio malu maturu. I sami su se profesori divili kako to on lijepo odgovara. Ćako mu je za nagradu kupio fotografski aparat. Nek se mladić zabavi, a ujedno i uči sve više ljubiti prirodu i diviti se djelima ljudskih ruku, tà on će da bude inženjer, agronom, što li?...

Slavko je sjajno prošao na ispitu zrelosti. Sad se pripravlja za sveučilište. Pred njim je budućnost, i on se svjetuje s ocem, pita po stoti put majku: kojemu zvanju da se preda. Tà radi se o sreći, o karijeri, o bogatstvu!...

A ipak! Ipak ima jedno zvanje koje vrijedi više i od carske krune. **Biti svećenik!**

Svećenik je čovjek koji ima da ljude vodi k Bogu... O velikoga zvanja!

Majko, zašto ne šalješ svoga sina u taj stalež?... Brižni oče, zašto ne daruješ svoje dijete Bogu?... Oče i majko, zašto ga ne svjetujete da odabere svećeničko zvanje?...

* * *

U studenome 1928 bio je biskup iz Morijena (Maurienne) kod Sv. O. Pija XI. Između ostaloga pripovijedao je Papi kako on kod ređenja mladih svećenika daruje srebrnu medalju svakoj majci koja je darovala svoje dijete Bogu i narodu.

— Oh, to je lijepa, izvrsna misao! — kliknu Papa. — Svećeničke majke, njih častiti, nagradu im dati, kako li je to dobro! A na koji način to činite?

— Sveti Oče, — odgovori biskup — kad je svršilo ređenje, prije nego će se ispjevati Tebe Boga hvalimo, ja se okrenem vjernicima i zovnem po imenu majku svakoga od mladih ređenika. One pristupe k oltaru i kleknu. Ja tada rečem nekoliko riječi o njihovoj velikoj sreći što imadu sinove svećenike, spomenem da su one postale slične Mariji, Majci prvoga Svećenika. Onda pružim svakoj lijepu srebrnu medalju, obješenu o vrpcu papinskih boja (žuto i bijelo), da je odsad s ponosom nose na prsima. To je čas općega milinja, i na mnogome se oku zasjaju suze... Na medalji je prilika bl. Djevice koja prikazuje svoga Sina. S druge strane piše: „Morijenski biskup majci svećenika N., u znak duboke harnosti. Sveti Oče, odobravate li ovaj moj način?

— Dà, sinko, odobravamo ga!

— Još jednu milost, Sveti Oče! — nastavi biskup. — Bi li me Vaša Svetost udostojila da blagoslovi s medaljom koja je evo pred Vama i sve takove medalje što ću ih otsele darivati svećeničkim majkama?

— Da! Ali čekajte! Mi hoćemo nešto više! Mi vas uoblašćuje-

mo... Ne! Mi hoćemo, svaki put kad budete davali ovu medalju, da rečete: „Papa vam je dariva!"

Ganut ovim riječima i onim toplim naglaskom s kojim su bile izrečene, biskup pade na koljena, prihvati Papinu ruku i stane je ljubiti šapćući:

— Oh! hvala, Sveti Oče, kako li ste Vi dobri!...

— Svećenikova majka! — ponavljao je Papa — svećenikova majka!...

U očima Pija XI zacaklile se dvije suze... On je gledao gore, negdje daleko, daleko... Mislio je na onu zlatnu ženu koja bijaše Njegova majka...

* * *

Roditelji! Jednom je rekao naš slavni biskup Štrosmajer: „Kad Bog hoće da kazni neki narod, pripusti mu rđave svećenike; kad hoće da ga uništi, ne da mu svećenika". — U koji broj ide naš hrvatski narod?...

Majko! Uzgojiš li svome narodu **dobra, sveta svećenika,** učinila si najveće rodoljubno djelo.

Jesi li ikad mislila na to?

F. S.

Vrijednost jedne duše

Neki siromah jednoga dana gledao je bogata odijela osoba koje su prolazile; pa onda svrativši pogled na svoje dronjke, i poredeći ih s njihovim odijelom smatrao se je najbjednijim i najjadnijim stvorenjem.

Mučen ovom tjeskobnom mišlju išao je oborenih očiju gledajući u zemlju, kad najedanput opazi gdje se nešto svjetluca svijetlom poput dijamanta. Prigne se i uzme taj predmet i ponese ga zlataru da dozna koliko teži.

Zlatar baci na svoju vagu taj tajanstveni komadić kovine. Ali evo čuda! težak je izvanredno, kao što je izvanredan i sjaj; zdjelica u koju ga je postavio zlatar samo onda počela se je dizati kad je zlatar drugu napunio zlatnim novcem, zlatnim narukvicama i dragim kamenjem.

Postavši tako od časa do časa bogat, pođe taj bivši siromah k sv. Vinku Lerinskomu, i pripovjedi mu svoju sreću.

Svetac, kad je sve to čuo, reče: — O moj brate, ti si u svojoj bijedi posumnjao o vrijednosti duše. Ovaj komadić zlata koji se je pred očima svjetine prividno izgubio, slika je tvoje duše: evo si sad upoznao njezinu vrijednost i ubuduće pokazivat ćeš prema njoj dužno poštivanje.

Da, dronjci siromaha ne mogu se porediti sa bogatim i sjajnim odijelima gospode; no gospoda izvan toga ne imaju ništa više od siromaha: duša je kod sviju jednaka! Odijela propadaju, promjenjuju se, a duša ostaje navijeke! Dušu, dakle, cijeniti, nju resiti krepošću, i svu svoju sreću tražiti uprav u duši, jest prava sreća, jer — bit će vječna!

S.

Dragi Isus u kolibi

(SVEĆENIKOVA USPOMENA)

Lanjskoga ljeta bio sam pozvan nekomu bolesniku u planini, daleko više sati hoda. Uzeo sam presveti Sakramenat i pošao. Išao je preda mnom jedan čoban i nosio svijeću i zvonce. Bila nepodnosiva vrućina, sunce nemilo žeglo.

Odmicao čoban, ko naučan brdu, a ja polako za njim. Dugo smo se penjali. Bilo teško, baš teško, ali... nosio sam Boga... i to mi je davalo snage.

I dođosmo na pogled nekakovih koliba. Moj čoban sve hoće da mi nešto kaže, ali mučno mu radi Presvetoga.

— Jesu li ono vaše kolibe? — upitam ja.

— Nisu oče, — odgovori mi on — još ima puta do naših staja, nego zaboravio sam prije reći, u ovim kolibama ima jedna starica slabo.

— Dobro, svratimo se odmah k njoj! — rečem ja, i pođemo preko jedne ograde prema staričinoj kolibi.

Eno nas pred jednom trošnom kolibom. Suhozidina pokrivena slamnatim krovom, nema prozora, a vrata pritvorena. Nikoga živa nema. Moj čobanin klekao do mene i zvao polako, a onda ga stala vika da je odjekivalo daleko kroz ograde. I opet nikoga.

Napokon čujemo iz kolibe slabašan glas. Bila to starica, a druga čeljad otišla za blagom.

— Ko to zove?

— Evo misnik je došao, stara, ako si za Pričest - - - odgovorio je čoban i otvorio vrata.

U kolibi bilo tamno, i čoban podigao svijeću, a to u jednom kutu leži starica slaba ko smrt. Čim je mene opazila, pruži prema meni osušene ruke i uzdisala je isprekidano: „O Isuse moj, o Spasitelju moj, o slavni sveti Sakramente!..."

— Hvaljen Isus, starice! — nazovem ja.

— Vazda, dušo lijepa moja!

— Evo sam pošao jednomu bolesniku u planini, pa sam čuo da si ti bolesna i svratio se. Ako želiš, možeš se odmah narediti.

— Hoću, zlato moje. O Isuse moj, koliko sam Te vapila!... I stara počela plakati...

Moj čobanin ostavio svijeću na jednomu stočiću pa izišao van, a stara se s Bogom pomirila. Iza sv. ispovijedi uniđe čoban i klekne pokraj mene te zajedno sa staricom izgovori „Ispovijed". Otvorim pozlaćenu kutijicu koju sam držao na prsima, jer je nisam imao gdje da stavim, prelomim svetu Hostiju na dvoje, podignem je iznad kutijice, a starica kao u zanesenju slušala riječi: „Evo Jaganjca Božjega, evo onoga koji odnosi grijehe svijeta!" i govorila: „Gospode, nisam dostojna...!"— — —

— — — Starice moja, velika je tvoja vjera, veliko ufanje, velika tvoja ljubav! Zaista ti kažem: danas je u tvoju siromašnu kolibu došlo spasenje!— — —

— — — „Primi, sestro, popudbinu Tijelo Gospodina našega Isukrsta, koji te čuvao od zlobnoga neprijatelja i priveo u život vječni. Amen".

— — — Oče moj, sada nek umrem kad sam moga Isusa primila! Oče, Bog ti platio, Isus te blagoslovio tvojoj majci, kad si se ti sjetio sirote starice — — —!

— — — Opet čobanin uzme svijeću, a ja sa Presvetim blagoslovim staricu te ostavimo ovu siromašnu kolibicu gdje smo našli jednu dušu koja žeđa za Bogom, čezne za Isusom kao jelen za izvorom žive vode.

Starica je ostala blagoslivajući svaku stopu svoga fratra koji joj je donio slatkoga Isusa i spremio je za daleki put u sretnu vječnost.

— — — Mi smo već na putu k drugomu bolesniku. Odmiče čoban, ko naučan brdu, a ja polako za njim. Bio sam umoran i uznojen. Nepodnosiva vrućina, sunce nemilo žeglo — — — Teško, baš teško,... ali sam nosio Boga... i to mi je davalo snage.

Fra Ivan

DOĐI I SLIJEDI MENE . . .

U cvijećem okićenu i voštanicama bajno rasvjetljenu franjevačku crkvu ulaze mali prvopričesnici da po prvi put u svoje srce prime Prijatelja djece — Isusa. Danas pjevački zbor svečano i živahno izvodi svoje pjevanje, pa ti se čini da čuješ iz daljine pjevanje skrivenih anđelâ koji pozdravljaju svoga kralja...

Sveta je Misa počela. Sve se zanijelo u žarku molitvu. Prisutni roditelji, rođaci pa i ostali svijet sa zanosom gledaju svoju zlatnu dječicu i čekaju... najsvečaniji čas. I evo došao je! Pričesnici ustaju sa svojih klupa i dva po dva idu k oltaru, da u svoje nevine prsi prime... živoga Boga!

Nego među prvopričesnicima jedan se razlikovao od drugih svojom pobožnošću i čednošću, i to mali Franjo. S nagnutom glavom, a sklopljenih ruku tog sretnog časa sav se zanio u ljubavi... Isus je tu, taj njegov dugo očekivani Gost već je došao u njegovo srce, da mu podijeli obilje svojih milosti i da ga

blagoslovi kao i onu sretnu galilejsku dječicu. Dok je Franjo bio u tom slatkom i ugodnom razgovoru sa svojim dragim Spasiteljem, potkrala bi mu se koja suza radosnica; suza svete čežnje...

Franjo govoraše Isusu: *„Gospodine, ja Te ljubim. Što ćeš da učinim za Te? Govori, Gospodine, Učitelju, govori, sluga Tvoj sluša!"*...

Srce je Franjino sve živahnije kucalo i napeto čekalo što će Isus odgovoriti. Isus mu reče samo dvije riječi: *„Dođi i slijedi me"*.

— Gdje? gdje, Gospodine? — upita sav razdragan dječak.

— Daleko, daleko, u tuđe zemlje, gdje treba spasavati duše!... Franjo, hoćeš li biti moj misionar?

— Da! Gospodine! Da!

— Ali zato moraš ostaviti majku, braću, drugove, domovinu i ići u nepoznate krajeve među divlje narode... Tamo te čekaju trudi, patnje, a možda i smrt u najstrašnijim mukama.

— Pa što smeta! Gospodine Isuse, ja se ničega ne bojim, kad si Ti sa mnom! Bit ću Tvoj misionar sve do smrti!

Vrijeme je da se izlazi iz crkve, ali Franji je uvijek na pameti slatki poziv Spasiteljev...

* * *

Poslije Večernje oko starog Oca Ivana u samostanskom vrtu skupilo se nekoliko prvopričesnika, i tu im je dobri starac svega lijepa pripovijedao.

U tom pripovijedanju i razgovoru otkriše dječaci starcu svoja srca i svoja zvanja.

— Ja ću, Oče, biti časnik! Kako li će biti krasno kad budem imao lijepu časničku odoru i još k tomu budem jahao na konju!

— A ja mornar! Vidjet ću nove krajeve i zvati na megdan valove!

— A ja...

Franjo slušaše sve to malko rastreseno. Ah! koliko je njegovo zvanje različno od njihovih, tà njegovo je zvanje najljepše i najuzvišenije, njegovo je zvanje, zvanje ljubavi i junaštva! — — — Ah, on živi samo za Njega, za svog božanskog Učitelja... Obučena grubim franjevačkim habitom, bosa i siromašna, čeka ga slavno polje ,na kojemu su žeteoci vrlo rijetki, — — — a možda i mučeništvo, kao i onu prvu braću sv. Oca Franje što ih prikazuje velika slika u Razgovaraonici.

— A ti, Franjo, što ti misliš biti? — upita dobri franjevac. Na ovaj upit dječak malko porumeni, a oči mu zablistaše; uhvativši snažno ruke starog i umiljatog fratra sav radostan očitova časnom Ocu svoju tajnu:

— Ja? Ja ću biti franjevac, svećenik i — misionar!

U tom času Isus je opet ponovio u srcu nevinog dječaka one značajne riječi što ih izreče na obali galilejskog jezera: *Dođi i slijedi me!*...

* * *

Hrvatski katolički mladiću! Možda i tebe zove dragi Isus kao i malog Franju? Odazovi se Njegovu pozivu kojim ti veli: *„Dođi i slijedi me!"*

A. Nović

Moj bijeli Ljiljan

Proljetne tihane noći
sumrak već bijaše pao,
u vrtu malom na humku
bijeli ljiljan je cvao.

Večernji zvona akord
skrio u zvonik se viti,
u mome osjetim srcu:
Slatko je svećenik biti!

Uz to je pobožno, tiho
stazicom pridošla Djeva,
prati je anđela četa,
nevinost licem Joj sijeva.

K meni je stupila blago . . .
ljiljan mi koji je cvao,
s molitvom toplom i žarkom,
ubravši Njoj sam ga dao. . . !

V. Nikolić

Ja moram opet vidjeti svoju majku!

U jednom primorskom selu umirala je dobra starica. Zaželi vidjeti svojega sina, koji je bio podaleko u službi. Javili su mu opasno stanje i želju materinu. On se je odmah uputio i na direkciji zamoli da bi ga brzi parobrod iskrcao u njegovo seoce, samo da prije dođe k majci. Želji su mu udovoljili, ali kad parobrod stiže prema selu, kapetan ni čuti o tome da pristane u luku. Uzalud sve molbe — neće pa neće!

Bijedni sin gleda prema selu, gleda prema kući gdje ga čeka njegova majka, ali je po srijedi to pusto more. On ne može da rekne svojoj dragoj majci posljednji: Zbogom! Tako gledajući, kao da se nečemu dosjeti, i suznih očiju skoči u more, da ga prepliva vičući: „Ja hoću, ja moram još jednom vidjeti svoju majku!"

Gledajmo još jednu sliku. Na strašnoj lađi grijeha plovi grješnik. Plovi na lađi lukavog zavodnika, koji mu je zamazao oči, zamračio razum, otupio volju, i on plovi sve dalje i dalje od luke spasa... A na kraju stoji nebeska Majka Marija, suznih očiju prati bjednika i dovikuje mu slatke riječi: „Daj vrati se, daj dođi kući svojoj i opet vidi svoju Majku!"... Ali njegovo srce ne odgovara, jer zapovjednik broda — đavao — sve brže i brže vozi ga u tamnu, crnu noć...

Ne, mi nećemo tako! Mi ćemo se zaviti u plašt naše Majke. Mi nećemo ni makac od Nje! A ako bismo po nesreći i mi zakoračili u lađu grijeha, — mi ćemo se opet vratiti k Njoj. Skočićemo u neizmjerno more Marijine ljubavi, poput onoga junačkoga sina, kličući: „Ja hoću, ja moram opet vidjeti svoju Majku!"

I. Bušić

Manastir Visovac na Krci

Kad se vereš, o putniče dragi,
Kroz smrekovo i grabovo grmlje,
Od Ka'čina, sela ubavoga,
K Širotovcim, mjesto j' [vilenjačko,
A Drinovci drenovina tvrda,
I Brištani brestovina gusta.
Kakva sela, takvi i seljani:
Dosta ih je samo pogledati,
Junaci su, kremenjaci ljudi,
Tako o njih ko ih vidi sudi.
Među prvim na krajini slove
Za težačke rađe i poslove,
Kano crvi, mravi crveljaju,
Kršnu zemlju krče i žuljaju,
Oni žive na deset nokata,
Od motike kuke i lopata. —
Kad si tako opšetao sela,
Sad pristupi hitro i veselo
Prem zapadu Krčkomu Jezeru,
Pokoraci brini oboritoj,
Ter pogledaj dolje Krku smamnu,
Kako li se lije i prelije
Po vodenom polju vilovito!
Tu jezero dugo i široko,
Pet hiljada dugo je koraka,
A široko hiljadu lakata,
Duboko je šest tovarnih uža.
Opkoljeno brdim, glavicama,
Sve zareslo dubljem, česminama,
Poljim. njivam, šarenim livadam,
Maslinjacim, kitnim vinogradim.
Oštri Kuželj od bure ga štiti
I Rogovo sa Kamičkom drevnim,
Obla Glava od juga ga brani,
Vitrenjača od istoka čuva,
Od zapada Uzdah — kula stara.
Sada gledi čudo neviđeno:
Na sredini zelenog jezera,
Bi rekao, gnijezdo labudovo,
Labudići glave podignuli,
Labudica krila raskrilila
Braneć ptiće od orlâ, gavrana
I ostalih grabežljivih ptica.
Nije labud, nisu labudići,
Nit je gnijezdo od bijela labuda,
Neg je, eto, ono misto malo,
Božji vrtlić, Visovče — [milovče.
Oj, Visovče, baš mjesto maleno,
Svakom li si i milo i drago!
Na jezeru gnijezdo savijeno,
Naokolo vodom zameđeno,
Samoća ti i biser i blago.
Ti si kiće i divno nakiće,
Koji ploviš zelenim jezerom
Kô korablja na pučini morskoj!
Jarboli ti one vite jele
I čimpresi krasni, uzoriti,
Jablanovi do neba se dižu,
Lovorike do oblaka sižu,
A borovlje laki vjetri viju,
Tužne vrbe poklonile grane,
Zelen — stabla na sve rastu [strane,
A šareno ljupko miri cvijeće,
Da ti srce prema nebu kreće!
Bršljan, šimšir okitili zide,
Zaplotili staze i drumove,
Zelenika optočila pute,
Pa te brani od zime preljute.
Ružmarine, smilje i kovilje,
Trava ruta i mirisno bilje,
Perivoji, ružični bostani,
Djetelina svima do koljena,
Šiben — trava do vrha rukava,
Zimzelena viša od ramena,
A još k tome voćke svake ruke,
Raznolike i od vrsne struke, —
Sve to raste, cvate razdragano
Sve čuvano, brižno njegovano!...
Po tebi se paunovi šeću,
Sretna braća i stari i mladi,
To im mjesto zemni život sladi,
Boga mole, Božju slave Majku,
Pak ti suzu iz očiju mame. —
Sada kazuj, o guslare stari,
Ko odgoji četu od misnika
I pastira, vrlih redovnika,
Što pastire puka obranoga
Po gradovim, selim, varošima? —
Visovac je od života sveta!
Od miljenja i nauka mudra,
Ogojak je za mlade novice,

Braću mladu, skromne golubice
Od starine — stotinu godina!
A i otslen ogojak će biti,
Jer se ne da maknut, pokreniti,
Sagrađen je na živom kamenu,
Tvrđa mu je zeleno jezero,
Tamo ne mo'š ni nogama suhim,
A izaći ni spomena nema,
Već na krilim sivoga sokola
Il na šajci, laganoj galiji!
Valja da je bila mudra glava,
Što j' Visovac od pustare bajne
Postanuo kitni perivoje;
A to biše Otac Danijele,
Od Skradina starinskoga grada,
Plemenitog roda Klarićeva,
On redio taj otočić krasni,
Za trideset godinica dana:
U raju mu bila vječna plaća,
Na Visovcu uspomena časna!

* * *

Al Visovac resi bijela crkva,
Viti zvonik prema nebu visi,
„Od milosti Majka" — tako [zvana
Od davnine i od bir — zemana.
Na zvoniku zvona salivena,
Sva od mjeda srebrom izmiješana:
Kad zaslave il samo zazvone,
Svaku tugu sa srdašca gone,
Skladnu pjesmu glasno zapojaju,
Bogu počast i poštenje daju,
Glas se čuje u sedam gradova,
Kroz sva sela na četiri strane.
Uz crkvu je časni manastire,
Svetište je Bogom darovano,
K njemu vrvi i staro i mlado
Na zavjete i molitve svete
Sa svih strana od davnih vremena.
To je zemlja baš časna i sveta,
Na njoj nema ni zla ni prokleta.
Kad pristupaš na otočić sveti,
Imaš i prah sa nogu otresti
Da t' je pohod pokornički sasma.
K njemu kralji u pohod dohode,
I vladike od sjajnih gradova,
Knezi, bani i vojvode dične,
Mnoga druga odlična gospoda,
A da vide što vidjeli nisu,
Da oćute Božijega milja
U samoći i miloj tihoći.
Na glasu su svetišta i crkve:
Sveta Ana na Kosovu ravnu,
Njom se diče Kosovljani ljudi;
Na Promini Gromovnik Ilija,
On gospodar munja i gromova,
Njega slavi sva krajina ona;
Pod Prominom Mihajl Arhanđele,
Vojvoda je od nebeskih četa,
A zaštitnik onih vilajeta;
Na Miljevcim Svetitelju Pavle,
Naučitelj širenoga svijeta;
U Rupama barjaktaru Jurje,
Vitez Kristov, milost nam ga bila!
Izgled vjere i kreposti svete,
Što nam daje cvijeće i proljeće;
Na Dubravi Katarina Djeva,
Vjernima je odvjetnica mila:
Kršćanska je junakinja bila,
Al je crkva Gospe Visovačke
Natkrilila sve rečene, brajne!
Ta dosta je razgledati crkvu,
Bijelu crkvu i mramor oltare,
Sveto ruho i prilike časne,
Razno suđe i naprave krasne,
Izvezene i srebrom i zlatom,
Svilom, kićem i sitnim biserom,
Još pogledat knjige starostavne,
Stareničke spise i zapise:
Tad ćeš kazat što je Božja crkva,
Što l' svetište na Visovcu divnu!
Prilikuj ga zemaljskomu raju! —
Neka pliva u sreći i sjaju
Pod zakriljem slavne Božje Majke
U sve čase, danke, zanavijeke!

Starac guslar

Cvjetko Karmelov:

Iskrice Kristu Kralju i Majci Kraljici

Kao što žudi jelen izvore žive vode: tako žudi duša moja Tebe, Bože moj i sve moje!

Ogladnjela je duša moja živog Boga: kad ću doći i pokazati se pred Božjim licem, i kad ću ugledati lice moje Majke?

Dok mi to ne bude, i dok moja duša to ne postigne: srce će moje žalosno biti i nemirno se komešati.

Žalosno je srce moje i vrlo uznemireno na putu života moga: kad ću doći te vidjeti lice Božje i Majčino?

Jer Ti si me, Bože i Kralju moj, jedino za Sebe stvorio: i zato je nemirno moje srce, dok potpuno u Tebi ne otpočine!

Što imam i što posjedujem na ovoj bijednoj zemlji: a što da tražim na nebu osim Tebe, Bože moj i Kralju srca moga?!

Primi, dobri Kriste, Kralju srdaca, i posjeduj čitavo moje srce: a darivam Ti ga po rukama Majke Tvoje!

Za Tobom žeđa moja duša, a srce je moje umorno te vene kao ruža: smiluj se te pošalji milost Svoju.

Srce je moje poput pustinje prazno i suho bez vode: svrati Svoj mili pogled te mi daruj istinu i svjetlost Svoju, da me dovedu u šatore i pod okrilje Tvoje!

Duša je moja tužna, a srce je moje uznemireno kao i magnetska igla kad se otkloni od svoga pola: pritegni me k Sebi silom ljubavi, jer Ti si magnetski pol srca moga.

Prazno je srce moje poput prazne dragocjene posude: milostivo ga pogledaj, dobri Kriste, te ga napuni milošću i blagošću svojom!

Malo je srce moje kao zrno pijeska i postalo je kao uvela ruža i kao bljutava so: smiluj se te ga pridigni ljubavlju i krotkošću Svojom!

Želim pristupiti k Tebi i Tvojoj Majci poput svećenika k oltaru Božjem: ispuni mi želju i otvori mi vrata Svoje ljubavi i Srca Svoga!

Srce se moje neće nikada smiriti osim u Tebi, dobri i blagi Kriste: ostvari želju moga srca i ispuni žudnju moje duše.

Moje srce k Tebi vapije, a duša moja k Tebi teži: pritegni me i privini k milom Srcu Svome!

Upravi moje korake po volji Svojoj: kormilaj lađicom moga života k luci Srca Svoga!

Radi ljubavi Svoje Majke čuvaj me kao zjenicu oka Svoga: primi me pod Svoju zaštitu te me izruči brizi Majke Svoje, a Ona nek me čuva sve dane života moga!

Hvala Ti, blagi Kriste, na mnogim i velikim dobročinstvima: Ti si mi darovao Sebe za hranu, a poklonio Svoju Majku za Majku moju!

Smjerno Ti zahvaljujem, dobra Majko, na svemu, što si mi udijelila i učinila: navijeke Ti hvale prikazujem, jer si nam porodila i Otkupitelja i Mironosca!

Dokle ću još dugo čekati, dobri Kriste, u ovoj dolini suza: da se zadovolji glad duše moje i da otpočinem u Tebi?!

Koliko ću dugo još živjeti u lavljoj spilji i u ležaju zmija? — Smiluj se, blagi Kriste, radi ljubavi Svoje Majke te me pomozi, štiti i tješi!

Kad će gromovi i sijevanja prestati, a oluje se stišati? — baci Svoj mili pogled na moju umornu dušu te jednom svemogućom Svojom riječju utišaj oluje i umiri valove u srcu mojem!

Kako da se izbavim i spasim na uzburkanom moru života moga? — Zvijezdo mora, pokaži mi pravi put k luci Srca Svoga Sinka. Amen.

SPASILA IH MARIJA

Sveti Jakov od Markije, svetac franjevac, veoma je štovao i ljubio bl. Djevicu Mariju. Kao misionar i propovjednik bio je i u našoj domovini, pače neko je vrijeme bio i starješina hrvatskih franjevaca „Bosne Srebreničke". Da je on ljubio Bl. Djevicu, a i Ona njega štitila, dokazat će i ovaj primjer:

Jednom svetac propovijedaše u gradu Matelici o nečistoći i njenim kobnim posljedicama; svijet hrlio na njegove propovijedi i obraćao se. Samo neki tvrdokorni bludnik nimalo nije mario za propovjednikove opomene. Pa nesamo što nije išao više na propovijedi, nego još mu dođe crna misao nek ubije slugu Božjega, pa mu tako više niko neće spočitavati grijeha.

Smišljeno, odlučeno! Nesretnik sakri se iza jednog plota, kud je imao svetac proći. Na sreću svetog Jakova nedaleko odatle visjela je slika Bl. Dj. Marije. Svetac, ne znajući da mu se radi o glavi, išao je mirno pokraj zasjede. Taman bludnik puškom nanišani na svoj plijen, kad iznenada pade napo mrtav na zemlju, a slika Marijina stade mu se groziti i prijetiti mu. Dok se sve ovo zbivalo, sveti Jakov prođe posve mirno i ne znajući, da mu se ovako radilo o glavi i da ga je spasila Majka Marija.

Međutim grješnik ču i ove riječi: „Nesretniče! Zar hoćeš da u mojoj prisutnosti ubiješ miljenika moga i moga Sina Isusa?" Kako je naglo pao, tako nenadano i oboli. Ponesu ga u bolnicu, gdje na svoju najveću sreću i ozdravi.

Prvi korak iz bolnice bio mu je u crkvu gdje je svetac propovijedao. Što se dogodilo, da se tako promijenio? Marija — Utočište grješnikâ povrativši mu zdravlje, ganula je njegovo tvrdo srce na skrušeno pokajanje. Još jednom ode na Svečevu propovijed, a zatim se pred njim lijepo i skrušeno ispovijedi. Poslije svete ispovijedi obojica zahvališe Majci Mariji: Svetac, što ga je oslobodila od nenadane smrti, a ovaj drugi, što ga je od vuka razdiraoca obratila u krotko janje.

Čitatelju dragi! Preporuči premilostivom Srcu Majke Marije sve robove nečistoće, a osobito Joj preporuči takove bijednike u našoj domovini.

F. J.

IZ KNJIGE ŽIVOTA

Piše O. SLAVKO

VII.

POĐITE I KAŽITE ONOJ LISICI

1. — Dok je Isus govorio u sinagogi ,nalazila se je tu neka žena, koju je zli duh mučio kroz osamnaest godina, i od te bolesti ona je bila tako pognuta da nije mogla pogledati u nebo. Gospodin je opazi, prizva je k sebi i ozdravi, i stavivši ruku na njezinu glavu, ona se odmah ispravi, i hvaljaše Gospodina, jer joj je iskazao veliko dobročinstvo. Bog je takav, svu korist svojih djela ostavlja nama, a sebi pridržava samo slavu. I dok se mi u ovom činu divimo prevelikoj poniznosti božanskog Naučitelja, koji se ljubezno dotiče bolesnika bilo kojeg staleža, imamo da naučimo dvije lijepe pouke: prva je, da se žena mora uvijek ponašati čedno, biti oborenih očiju i lica, druga je pouka, da se ne smijemo prtiti u zemaljske stvari. I sv. Augustin veli, da koliko se čovjek više prti u zemaljske stvari, toliko je više spriječen da gleda Gospodina. Sv. Grgur govori: „Koji čezne za vidljivim stvarima, taj gazi nevidljive kreposti".

I onaj je čovjek zgrbljen koji prignut na grijeh ne može da uzdigne svoj pogled gore k pravednosti, i budući podan zemaljskim požudama, ljubi i misli samo na ono što je prolazno, pa ne može da podigne svoje duše k promatranju vječnih istina, niti može da traži bogatstvo nebeske sreće. No ako ovog grješnog čovjeka takne milost našeg Gospodina, ako On postavi vrhu njega ruku svoga milosrđa, grješnik će se odmah ispraviti, zaboravit će sve zemaljske stvari i dignut će se k onom što je nebesko. Ovo isto potvrđuje sv. Beda govoreći: „Grješnik, kao onaj koji misli na stvari zemaljske, a ne traži nebeske, ne može pogledati gore, jer dok se povodi za zemaljskim željama, on se pregiba i grči pod pravednošću svoje duše, i tako uvijek gleda ono što neprestano misli. Ako pokuša da se podigne, pada, jer gdje se je neko svojevoljno nalazio dugo vremena, tamo mora da padne, sve da i neće. Ako smo, dakle, po milosti Božjoj upoznali dobra nebeske domovine, čuvajmo se da se ne bismo prignuli k zemlji; držimo pred očima i ženu pognutu i neplodnu smokvu".

2. — I ovo čudo Isus je učinio u subotu, pa se Židovi ponovno srde. Isus kori drskost i opačinu onih koji spasavaju svoje živinče, ako im se u subotu uvali u vodu, dok Njemu ne dadu da spasi jednu ženu. koju je đavao svezanu držao već osamnaest godina. Ovaj ukor još je više upekao Židove, i oni ostadoše smeteni ovim riječima, pa ne znajući što da odgovore, mučali su namušeni, ali narod priprostiti i ponizni veselio se i riječima i slavnim djelima Isusovim. Tog istog dana nekoliko farizeja, jedni možda s dobrom namjerom da bi ga izvijestili, neka se skloni na sigurno mjesto, a drugi sa zlom namjerom da vide neće li ga strah od smrti zastrašiti i činiti da se ostavi pripovijedanja, približi se k Isusu i reče mu: „Uteci i otidi odavle".

da se izmakneš ispod vlasti Irudove. Isus, da im pokaže da se On ne boji ničega, odgovori; „Pođite i kažite onoj lisici", tj. Irudu, koji je nazvat ovim imenom poradi sličnosti s lisicom, živinom zlobnom, grabežljivom, smrdećom i koja ide krivim putovima, jer i on je zlobno počinjao sramotna djela, grabio je tuđe imanje, smrdio je besramnošću svoga imena, išao je krivim putovima poradi zloće svojih krivih sudova. „Zaista je jadan onaj grad — kliče sv. Bernard — u kome vlada Irud, jer će i on biti dionikom Irudove zlobe; a zloba Irudova htjela je da ugasi vjeru koja se je rađala. Ako, dakle, neko sprječava ili progoni rađanje ili usavršenje vjere ili svetosti u nekom mjestu i u kojoj duši, taj je zajedno s Irudom".

3. — Kažite, dakle, onoj lisici: „Evo ja izgonim đavle", koji i ako su jači nego Irud, ipak ne mogu mi se oprijeti, pa stoga ne treba mi se bojati ni njega, i ja ću ozdravljati duše i tijela d a n a s i s u t r a, tj. još ovo malo vremena do moje muke, i onda ću trećeg dana svršiti smrću. — Irud, dakle, sa svom svojom moći ne će moći da spriječi, da Isus ne učini sve ono što je naumio učiniti do onog dana kad će biti pribit na drvo križa, i tako izvršiti sve što su Proroci o njemu pisali i navijestili.

Zapamtimo dobro ove riječi: „danas, sutra i treći dan", jer svaka ova riječ mora stajati uz svoj glagol, t. j. danas izgoni đavle, sutra povraćam zdravlje, treći dan usavršava se povraćeno zdravlje.

Dok smo u ovom životu Isus je uz nas d a n a s, s u t r a i t r e ć i dan. Odmah, dakle, d a n a s pozovimo Isusa da istjera đavle, da nam t. j. pomogne da istjeramo grijehe i mane iz svog srca. Tu se ne zaustavimo, nego odmah s u t r a molimo Ga da nas potpuno ozdravi, napunjajuć nas svojom sv. milošću; ne pustimo se, da s nama ne zavlada mlakost, nego s još većom ljubavlju i gorljivim molitvama tražimo t r e ć i d a n od Isusa savršeno ujedinjenje s Njegovom sv. voljom. S trećim danom svršava sve...

* * *

Neki će možda nastojati da i tebe zastraše i odvrate od duhovnog življenja. Sjeti se Isusa, koji se ne plaši ni farizeja, ni Iruda, ni smrti, samo da može ozdravljati duše i tijela; sjeti se da s trećim danom svršava sve, pa reci neustrašivo:

Pođite i kažite svakome, da ni život ni smrt ne će me odvratiti da ne služim Gospodinu Isusu.

Marija kraljica sv. Crkve

Marija je ljubila sv. Crkvu, to divno rajsko stablo koje je niklo iz drveta križa, napajano sv. Isusovom krvlju. Od djetinjstva vazda je išla u hram i Bogu se molila. Kuća Božja osvajala je njezinu dušu. Netom porodi Isusa, nosi Ga u hram da Ga posveti Bogu. Cijeli Njezin život bio je prožet osobitom ljubavlju prema kući Božjoj. Isus, Njezin sin, umr'o je na križu, a Marija puna tuge i boli ostavlja Ga u hladnom grobu te ide s apostolima u crkvu da se moli Bogu. Poznaje riječi Božjeg i svoga Sina: „Kuća moja, kuća je molitve." Marija, poslije Boga najsvetije biće, osjeća se potpuno blaženom, što je dionicom sv. Crkve. U njoj opet nalazi svojega Sina — živoga Boga — pod koprenom bijele hostije. Tu Njezina duša pjeva hvalospjev ljubavi pred šatorom Svevišnjega. Žarko se moli za jedinstvo i svetost Crkve...

Sv. Crkva nije imala jakosti prije dolaska Duha Svetoga, koga je Isus obećao apostolima kad im reče: „Idem k Ocu, ali vas neću ostaviti sirote, poslat ću vam Duha Svetoga."

Kroz to vrijeme Marija je s apostolima na molitvi za jedinstvo sv. Crkve. Apostole tješi i jača u borbi. I poslije dolaska Duha Svetoga moli za jedinstvo. — Moli za Petra, kojemu je Isus rekao: „Petre, ti si stijena, i na toj stijeni sazidat ću Crkvu moju, i vrata paklena neće je nadvladati." Molila je za kraljevstvo Božje na zemlji — sv. Crkvu, i za širenje njezinog evanđeoskog nauka. — „Marijina je želja, da cijeli svijet bude u sv. katoličkoj Crkvi, u toj korablji koja vodi u luku spasa. Ona je Majka cijeloga svijeta, kraljica sv. Crkve, te hoće djecu pod krilo i zaštitu svoju. Marijina želja jednaka je onoj Isusovoj, kad reče: „Hoću da bude jedno stado i jedan pastir."

Djeco Marijina, poštujte sv. Crkvu, jer je ona kraljevstvo Božje na zemlji. Ona je lijepi raj u kojemu prebiva Bog pod koprenom bijele Hostije. Molite se za njezinog poglavicu Sv. Oca Papu. I njemu je Isus rekao: „Petre, ti si stijena, i na toj stijeni sazidat ću Crkvu moju, i vrata paklena neće je nadvladati. Što svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, a što razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima."

Moli za svetost njezinu, koja je izvrela iz čokota — Isusa — i razlila se po prelijepom vinogradu — kršćanskim dušama —. Marija je prva, koja je ljepotom svoje duše pokazala kršćanskom svijetu krasan primjer svetosti. Mnoge duše zanesoše se za svojom Majkom — Kraljicom sv. Crkve — i vinuše se sve do neba. Eto vam krasan primjer djevica, koje žrtvovaše Bogu ures svoje duše — sv. čistoću —. Digoše se nad opaki svijet poput labudova nad tmurne oblake, te promatraju ljepotu i savršenosti Božje.

Mučenici krvlju prolivenom za vjeru pokazaše vrijednost Marijine svetosti i molitve. Marija ih krijepi u najtežim mukama i sokoli za lijepi raj. Ne plaše se krvničke ruke, ne plaše se lucifera, nego sa posmijehom dižu pogled k vedrome nebu. — Dà, i drugi mnogi sveci molitvom i pokorom posvetiše se Bogu. Marijin primjer i molitva učiniše mnoga čudesa na kršćanskim dušama.

I mi u ovoj dolini suza bacimo pogled na kraljicu sv. Crkve i Njoj se molimo. Ljubimo crkvu i tu tražimo pomoć Marijinu!

Denovsky

Pobožnost seljanke obratila protestantku

Jednom će se naći jedna protestantka Engleskinja s nekim izletnicima u seoskoj crkvi u Francuskoj. Baš se je govorila sv. Misa, a kako ona nije nikada prisustvovala tomu velikomu kršćanskomu svi činu ostade u crkvi da prati svećenika na oltaru. Svidjelo joj se je sveto bogoslužje, ali je nije toliko ganulo. No njezinu je osobitu pažnju svratila na se jedna priprosta seljačka djevojka, koja je sa svom pobožnošću i s nekim višim razumijevanjem slušala sv. Misu. Kad je ova djevojka, poslije svećenikove Pričesti, primila iz njegovih ruku sv. Pričest, onoj protestantki se činilo, da je anđeo primio onu bijelu česticu. Ona nije vidjela nešto ljepše u svome životu. Pobožnost i sabranost one djevojke pri onom sv. činu potakoše je, da opet sutra dođe i da po mogućnosti još jedanput vidi to za nju čudo.

Sutradan nije mogla odoljeti srcu, nego i ona za onom pobožnom djevojkom pristupi k sv. oltaru, te i nju svećenik pričesti ni ne sluteći, da je ona druge vjere. Primivši sv. Tijelo Isusovo, užeže se silnom ljubavi prema Bogu, gotovo se preobrazi ne znajući, što se s njom događa. Poslije sv. Mise ode u sakristiju i kaže svećeniku svu stvar. On joj reče, što je sv. Misa, kaže joj kako je primila samog Boga u onoj krušnoj bijeloj čestici i nadoda, kako se to događa samo u katoličkoj Crkvi. Vidjevši protestantka, da ne će moći nikada pristupiti k stolu Anđeoskome, ako takovom ostane ,toga časa odluči prigrliti jedinu i pravu vjeru, postati katolikinjom. To se je i dogodilo do nekoliko dana.

Kakva je naša pobožnost pri slušanju svete Mise i shvaćanje sv. Čina? Bi li se nekatolici obratili gledajući mnogoga od nas, kako prisustvujemo sv. Misi i primamo sv. Sakramente?

O. Ben Utić

Sv. Ivan Kapistranski o Papi

U vrijeme ovoga Sveca (1385—1456) širio se nekakav lažni nauk koji je krnjio vlast Sv. O. Pape u katoličkoj Crkvi. Dakako, pravi katolici pobijali su taj pogubni nauk, tà oni su znali da je Božanski Spasitelj postavio pećinom, prvakom i poglavicom Crkve sv. Petra i njegove nasljednike rimske Biskupe, tj. Sv. Oca Papu, pa zvao se on jednim ili drugim imenom. Na čelu Isusovih i Papinih branitelja bio je u to doba naš slavni Svetac. On je sa svim zanosom svoje velike duše branio prava Sv. Oca znajući da s time brani i samu sv. Crkvu. Da donesemo nekoliko njegovih riječi:

„Papa je glava Crkve, tog mističnog Tijela Kristova. Papa prima sve od Krista, on sve prima i daje sve.

„Papa je primio u baštinu narode. On, dakle, ima pravo da ih vodi pravom stazom Bogu. On ima pravo da u duhovnim stvarima zapovijeda narodima i vladarima. Ako ima pravo zapovijedati svima, slabima i jakima, podređenima i gospodarima, pojedincima i društvima, tad on nosi u svojoj riječi zapovijed Božju, a u svome blagoslovu moć da je izvrši.

„Rimski biskup je pastir čitavoga kršćanskoga stada. Njemu je dana u osobi sv. Petra potpuna vlast da pase, tj. da naučava u Crkvi. On je nepogrješivi Učitelj Istine, stijena Kristova, kanal kroz koji uvijek teče živa vjera katolička.

„Krist je molio da se vjera Petrova nikad ne smanji, stoga je dužnost Petru i njegovim nasljednicima na Rimskoj Stolici da ono što se odnosi na vjeru gdje treba razjasni i da nas uči kako se ima vjerovati i držati.

„Papa nije obični čovjek, on je vidljivi i trajni znak Božje vlasti u ljudskom društvu. Papa je Božji zamjenik na zemlji.

„Papa posjeduje u svoj svojoj punini vlast, vrhovnu vlast Crkve, vlast da naučava i upravlja. On je stup koji uzdrži čitav svijet, stijena na kojoj je sagrađeno kršćanstvo.

„Krist u potpunoj svojoj slobodi povjerio je čitavo svoje stado: ovce i janjce, vjernike i pastire, bez izuzetka sve vjernike — Petru. Papa kao nasljednik sv. Petra ima pravo da svima upravlja."

Evo ovako je govorio o Papi taj sveti franjevac. Ovako je mislio i govorio o Papi slavni pobjednik nekrsta kod Beograda (1456). A ovako treba da zajedno s njime misli i govori svaki vjerni katolik!

Zefirinus

„Počasna straža Presv. Srca Isusova"

Želja je sv. Crkve i samoga Bož. Spasitelja da se Njegovu Presv. Srcu naknade one teške uvrede koje mu nanose grješnici, osobito onaj nehaj što ga pokazuju prema Isusu u Presv. Sakramentu. Pobožne duše nastoje, i same i ujedinjene u različna društva, utješiti Božansko Srce i svojom ljubavlju naknaditi Mu nemar tolikih mlitavih srdaca. Jedno od takovih društava jest i „Počasna straža." U našemu glasniku spominjali smo i dosada to sveto društvo, a sada ćemo da nešto više progovorimo sa željom, da bi ga velečasni župnici uveli i širili u svojim župama, a vjernici u što većemu broju u nj pristupali. S osobitim uspjehom može se društvo osnovati u sjemeništima, zavedima, odgajalištima...

Svrha je društva: „Slaviti, ljubiti i tješiti Srce Isusovo, koje je jednom vidljivo na križu probodeno, a sada ga ljudi dnevice nevidljivo grijesima probadaju. Dakle, Srcu Isusovu povraćati slavu, ljubav i naknadu, osobito u Presv. oltarskom Sakramentu, to je svrha Počasne straže."

Postanak društva. U samostanu Burgu (Francuska) živjela je pobožna redovnica Marija od Presv. Srca koja je prva počela širiti Poč. stražu, i u tom je samostanu 1864 osnovana prva bratovština, koju 1878 Papa Leon XIII uzdignu na čast nadbratovštine. U našim krajevima prvu su bratovštinu osnovali god. 1896. naši dični Oci Trećoreci u gradu Krku. Njihovu je bratovštinu Sv. O. Pijo XI god. 1928 proglasio nadbratovštinom i prenio u crkvu sv. Franje Ksavera u Zagrebu. Ona je središte svih bratovština Poč. straže u našoj državi.

Ulazak u društvo. Da neko postane članom Poč. straže, treba da se upiše u imenik bratovštine (pa bila ta u župi, sjemeništu, zavodu...). a ta bratovština mora da bude pripojena nadbratovštini u Zagrebu. Ne traži se nikakova članarina, ali dragovoljni milodari rado se primaju, jer bratovština ima i troškova, na pr. za uzdržavanje oltara i različne tiskanice...

Osnivanje bratovštine može se provesti samo s dopustom presv. Biskupa i poslije pripojenja nadbratovštini u Zagrebu. Za sve potanje obavijesti neka se velečasni župnici (upravitelji itd.) obrate na ovu adresu: **Samostan OO. Trećoredaca — Sv. Ksaver, Zagreb.**

Sredstva Počasne straže: „Izabrati jedan sat u danu i kroz taj sat posvetiti Bož. Srcu u Presv. Sakramentu sve misli, riječi i djela kao naknadu za uvrede svoje i cijeloga svijeta."

„Svakoga prvoga petka ili prve nedjelje slušati zajedničku sv. Misu i primiti sv. Pričest."

„Posebno štovati Presv. Srce u mjesecu lipnju."

„Obavljati zajednički sat klanjanja."

„Sat milosrđa, tj. molitva za obraćenje grješnika."

Uz ove ima i drugih pobožnosti, ali ni ove ni druge ne vežu pod grijeh, a ko ih vrši dobiva mnoge oproste. O tim oprostima naći ćeš sve u Priručniku Počasne straže, koji treba da ima svaki član bratovštine.

Upisnica izrađena je veoma lijepo, u više boja, a društvo ima i

svoju medaljicu i posebni Vjenčić Poč. straže. — Nadbratovština u Zagrebu počela je izdavati i svoju knjižnicu. O prvoj knjižici progovorili smo u prošlome broju (str. 151).

Sve tiskanice, medalje itd. neka se naručuju na gornju adresu, a ista adresa daje i sve potrebne upute i razjašnjenja.

* * *

Dragi čitatelji „Gospe Sinjske"! Ako u vašoj župi već ima bratovština „Počasne straže", dajte upišite se u nju. Ako je još nema, dogovorite se nekoliko vas i zamolite svoga velečasnog župnika da je osnuje. I onda ustrajte u ovoj lijepoj službi našega božanskog Kralja. Njegovo Presv. Srce ljubi nas neizmjernom ljubavi, a od nas ne traži drugo nego ljubav, našu iskrenu, neograničenu ljubav.

To isto želi i Majka Isusova. Tà Ona i nema druge želje do širenja sve veće slave svoga Božanskoga Sina. Po Mariji k Isusu! Ko ljubi Mariju, mora da ljubi Isusa. Ko Isusa ne ljubi, nije ni Marijin štovatelj!

Dajte utješite Presv. Srce Isusovo, razveselite Prečisto Marijino Srce!

F. S. P.

Nove knjige.

Nama već poznata francuska knjižara *Maison de la Bonne Presse, Paris 8°, Rue Bayard* 5. poslala nam je opet devet knjiga da ih preporučimo svojim čitateljima koji znadu francuski. To veoma rado i činimo, a knjige su ove:

1) *L' Education chrétienne de la Jeunesse.* — Enciklika *Sv. Oca Pija XI* o uzgoju mladeži (franc. izvornik) s mnogim izvacima iz pisama crkvenih poglavara. Ima 64 strane velikoga oblika i u dva stupca. Cijena s pošt. 2.25 fr. — Upravo divna zbirka!

2) *P. J. — B. Thibaut, L' Ancienne Liturgie gallicane... Appendice sur Jean Cassien...* — Veoma zanimljiva i učena rasprava Oca Tibota o staroj crkvenoj službi u Francuskoj. Cijena 5 fr.; za pošt. još 65 santima.

3) *Abbé Roger, Flambart — Trimaillet et Cie* (Flambar — Trimaje i družina), zanimljiva pripovijest iz mladenačkoga života;

L. Rieudé, La vengeance du Vorace (Proždrina osveta), pripovijest. — I jedna i druga zapadaju po 3 franka; uvezane po 5.50. Za poštarinu još 45 ili 65 santima za svaku.

4) *J. Mauclère, Monique et Marie-Luise;*

M. — A. D' Arvor, La revanche de Marie-Claire (Osveta Marije Klare). — Dva pučka romana; svaki zapada 1.25 fr; za poštarinu još po 25 santima.

5) *P. D' Aquila, Le clocher en flammes* (Zvonik u plamenu);

G. Thierry, La bague de fer (Gvozdeni prsten); dva romana sa slikama u bojama. Stoje po 75 santima; s poštarinom 90 santima.

6) *I. de Jouffroy d' Abbans, La cuisine simplifiée.* Donosi 200 različnih naputaka za spremanje hrane. Osobita je odlika ove knjige da su ti napuci i veoma laki i vrlo razboriti. Cijena knjige 3 fr.; za poštarinu još 45 santima.

NAJMILIJA ZEMALJSKA KNJIGA

Priroda! Oh, koliko ugodnih ganuća i različnih misli pobuđuje u lijepoj i nježnoj duši! Priroda je, zbilja, najmilija zemaljska knjiga, u kojoj se naša pamet osvježuje uzvišenim uzdisajima, duh se podiže ka gledanju Boga, a duše se raspaljuju svetim i plemenitim zanosima, divnim idealima. U tajnovitom muku dolina po beskrajnim poljanama, koje osvjetljuje i grije žarko sunce, po visokim vrhovima gdjeno zadnja stabalca cvatu posred neokaljanog sjaja, u jednu riječ posvuda priroda ima svoj tajinstveni glas, koga ljudski jezik iskazati ne može.

Priroda je najmilija zemaljska knjiga, u kojoj osjećanje Boga čini da nam je isti Bog, na neki način, i vidljiv i pojmljiv.

„Hodi preda mnom i budi savršen," — govorio je Gospodin Abramu. A zar to nije „hoditi u prisutnosti Božjoj uvijek" kad Boga osjećaš u prirodi, koja nas uvijek i odasvud okružuje? — Priroda je hram u kome se udiše zrak pun veličine Boga, hram osvijetljen svim miomirisima zemaljskim i u kome i nebesa, i mora, i zemlje divno se slažu u nepromjenljivom skladu vječnog hvalospjeva ljubavi.

A ljudi? — Oni se gube u hladnom nehaju svoje neharnosti, u olujama buktećih strasti, slični atomima koji se guraju neprestanom vrtoglavicom. U ovoj grozničavoj borbi čovječanstva, u ovoj razuzdanoj utrci za postignućem onoga što je bolje, za uzvišenjem svoga ja, u ovom neprestanom nadmetanju himbe, zlobe, mržnje, ti, o dobrotvorna prirodo, ti najmilija zemaljska knjigo i uprav božanski veličanstvena, ti opajaš srca naša svojom ugodnom čarobnošću i bar za čas činiš da smo dobri. Ti nas uzdižeš do najsjajnijeg prijestolja. U tebi je blagi mir. I u divnim krajevima tvoga mira, koji su ugodni kao najmilija uspomena, čisti kao molitva nevinosti, duša osvježena novim lahorićem uživa i leti visoko, visoko dok se kao ne izgubi u neizmjernoj želji sreće, i zanosno ne poleti prema nebesima, gdje je vječno pjevanje, gdje vlada vječni mir, odakle je protjerana svaka bol, a kraljuje nepropadljiva sreća.

Priroda! Ona, zaista, govori, uči, nadahnjuje: ona govori našem srcu, i govori mu o Bogu, o Njegovu kraljestvu, kraljestvu mira, blaženstva, sreće nepropadljive! Nije li priroda i sv. Franju serafinskoga uzdigla u nedostižne visine mira, ljubavi i uprav serafinskoga žara?

Zađi i ti u prirodu, i tu u onom tajinstvenom miru, sjeti se Ružice Otajstvene, i Ona će te opojiti slašću kreposti i podignuti iznad svega propadljiva, visoko, visoko u kraljestvo vječnog mira, blaženstva, sreće!

W.

Velika je moć Marijina

Na sjeveru kršnoga Brača u dubokoj uvali prostire se mjestance Pučišće. Posred mjesta nalazi se glavna crkva posvećena velikom svecu sv. Jeronimu, naučitelju i ispovjedniku sv. Crkve. Osim te glavne crkve ima u mjestu i nekoliko omanjih crkava. O takvoj jednoj crkvici, koja se nalazi u sjeverozapadnom kraju mjesta, hoću da u glasniku naše Gospe Sinjske napišem par redaka.

Ta se crkvica zove „Gospe od Batka", prema dijelu mjesta (Batak), gdje se nalazi. Za događaja koje ovdje iznosim bijaše ova crkvica malenom mjestancu veoma omiljela, jer se u njoj nalazio kip Majke Božje koji je od naroda bio veoma čašćen. U ona vremena gusarili su po Jadranskom Moru mnogi gusari, koji su često uznemirivali miran narod po dalmatinskim otocima, a osobito na Braču. Tako su oni više puta i naše mjesto poharali. Oni nisu štedjeli ni crkava, prema onoj: „Gdje gusarska noga stane, tu ni svetinja ne ostane".

Bilo je jedne tihe i lijepe večeri. Mjesec već bijaše davno izašao i obasjavaše mirno mjesto, zvijezde su treperile na nebeskom svodu, narod bijaše već pozaspao, svuda muk, samo gdjegdje čuješ muklo zavijanje pasa. Najednom eto u luku gusara. Pristadoše uz jedan greben, i po svome običaju počeše da traže što će da odnesu siromašnome narodu, ali svemogućstvo Božje bijaše drugačije odredilo. Gusari ne nađoše ništa što bi odnijeli, te odlučiše provaliti u gore spomenutu crkvicu da je oplijene. Provališe u crkvicu, ali sve crkvene stvari i dragocjenosti i posuđe bijahu na sigurnu mjestu. Tek je nekoliko manjih dragocjenosti bilo na Gospinu kipu, na glavnom oltaru. Rasrđeni poradi slaba grabeža poskidaše sve dragocjenosti sa Gospinog kipa, koje je pobožni puk kao zahvalu svojoj Moćnoj Zaštitnici poklonio, a za osvetu narodu otsjekoše glavu sa kipa.

Sutradan pokaza se sjajna neobična svjetlost na onom mjestu gdje su razbojnici bacili glavu svetoga kipa. Mještani zaprepašćeni s takvog sjaja pođoše zajedno sa tadanjim župnikom da vide što je. Ko da opiše tugu i plač pobožnog puka nad takim svetogrđem, a opet i radost što je nebeska Majka na taj čudnovati način pokazala svoju moć i slavu! U procesiji i uz veliko slavlje prenesoše pobožni Pučišćani glavu na njezino mjesto, gdje se još i dandanas od pobožnog puka časti.

Osobito se u našemu mjestu slavi dan 15 kolovoza. Uoči toga dana bude lijepa rasvjeta oko crkve pa i unutra, čitavu veče dolaze pobožni mještani svojoj Zaštitnici da Joj prikažu svoje jade i zamole Je za zaštitu, a dobra Majka sluša vapaje svoje djece i dijeli im milosti. Na sam blagdan pobožnost je još toplija i življa...

Neka dobra Majka štiti sve koji Joj se pouzdano utječu!

Pučišćanin

Iz svetišta Gospe od Zdravlja

Piše nam gosp. *Anton Šantić* iz *Banninga* u Kaliforniji: „Ovih dana teško sam obolio, nešto mi se pojavilo između zubi i jezika i takve boli još u životu osjetio nisam. Dva puta sam bio kod liječnika i on mi reče da je bol ozbiljna i opasna. Čitajući milosti Gospe od Zdravlja u Splitu, koje dijeli onima koji se Njoj utječu, obratio sam Joj se i ja devetnicom da me ozdravi, a ja ću širiti Njezinu slavu i poslati za gradnju svetišta 5 dolara. I nisam se prevario. Baš deveti dan otišao sam k liječniku, ali gle milosti Gospine! — prije nego će na me doći red za vizitu, najedanput nesta boli i uopće svakoga znaka gdje me je boljelo. Liječnika više nisam ni vidio, jer Gospa od Zdravlja bolje pomaže negoli svi zemaljski liječnici. Više ne osjećam nikakove boli, pa zato vršim svoje obećanje zahvaljujući Gospi od Zdravlja na ovoj i drugim milostima što mi je dosada udijelila. Hvala Ti, draga Gospe, i biću za svega svoga života Tvoje dobro i poslušno dijete!"

Neka se i drugi, poput našeg domoroca, obrate našoj Gospi od Zdravlja za pomoć, pa će Ona i njima pomoći!

MILODARI:

(Brojke označuju svotu u dinarima)

Dr. K. Schverer Ruma 1500, N. N. Split 1400, N. N. Split 1000 (prije 400), N. N. Split 1300, D. K. Split na čast s. Celine 1000, N. N. Split 1000 N. N. Split 900, N. N. Split 800, N. N. Zagreb 600, N. N. Split 500, N. N. i N N. Split po 400, N. N. Split 300, Šantić Anton Kalifornija 5 dolara u zahvalu za čudesne ozdravljenje, Marija Mikačić Split prigodom vjenčanja kćeri Ljiljane i g. O. Deškovića 250, N. N. i N. N. Split po 200, Školske sestre Trebinje 190, N. N. i N. N. Split po 180. — Po 100: Perić Josip (prije 400), Matijević Z., N. N. svi iz Splita, vlč. M. Vulić Katuni, Mirčić K. Vareš, N. N. Split za oltar sv. Tereze, Barišić B. Solin, Piteša Josip Zagreb, Zahar Josip Zagreb, Dr. A. Tresić-Pavičić Split, vlč. Petar Melada Vrpolje, Franjev. samostan Kampor, Šarić Š. Chicago 82, Paučić J. Klanjec 80, Lapačina N. Koločep za primljene milosti i J. K. Split po 60, Janović K. Waschigton 56. — Po 50: Paškva ud. Grle da počasti uspomenu blpk. Nade Benevoli, vlč. T. Bilić Betina, Humsky S. Slavonija, Vidak K. Dubrovnik, Kovačić N. Đurđevac, Lončar N. Novska, Kapaunig Irena Dubrovnik u zahvalu za primljene milosti, O. St. Grčić Zlopolje. — Po 40: Bandalović A. Barić P. Celegin ud. E. svi iz Splita, Paravia A. K. Novi, Burica A. Šibenik. — Po 20: J. ud. Kraljević, Deroza N. N. N., N. N. svi iz Splita, Eterović K. Pučišće, Matulina A. Silba, Radman Vicko Bol. — Po 10: Marković E., Lovrić J. Split, Subert J. Kotor, Milković A. Mrcine, Gajdak M., Bonačić B. Split, Čović M. Sinj, N. N. Split. itd.

Za „1 kamen" darovali su po 20: Iz Starogagrada: Ljubić M, Obitelj I. Pavičić, obitelj M. Plančić, Apollonia Ljubić, obitelj I. Kovačević, M. ud. Plančić 3 kam., Strgar J, obitelj M. Vranković, Krošević i Manević, obitelj B. Vrani-

cana, B. D. Bervaldi, T. ud. Bojanić, obitelj P. Pavičić, Braća Petrić, I. Vranican M. Vekarić za Por. Upravu, Lučić R., Budrović P., Šoljan M, Božitković T, Dr. P. Kučević, Općina Starigrad 3 kam., Miho Pušić 5 kam., Pušić J, Sorić L. Iz Hvara: Rosso T., obitelj Jurić, vlč. I. Bojanić, vlč. T. Carević, vlč. A. Dobronić 3 kam., vlč. J. Dulčić, vlč. S. Miličić, Jurić P., obitelj L. Bašković, obitelj pk. G. Pećarević, Mustarčić C., obitelj V. Vučetić, Miličić V, obitelj Novak Kocecić, Bui Lj., Baylon F, Cobediano, M. Vučetić, Ing. T. Tabacci, Dr. J. Avelini, obitelj Sikinić, Kovačić, K. Schuk, M. Bibić, Rafajeli M, Franjevački samostan 5 kam., vlč. Š. Kovačić. Iz Visa: obitelj A. Bakotić, obitelj S. Perković, obitelj V. Vakani, P. Muljat, A. Lučić, obitelj Bellan, J. P., obitelj Mandaković M, A. Bartučević, Dr. I. Bakulić, Dr. J. Bakulić, vlč. S. Bojanić 2 kam., Hrvat. blagajna 3 kam, N. N., R. Petshe, V. Fr., vlč. D. Jerković, K. Franičević, Tomić A., Š. Tomić; M. Tomić, A. M., Kueni A. 2 kam., obitelj Vodanović, Tomić I., Burić P., Učiteljsko osoblje ž. šk. Iz Komiže: Obitelj Foretić, obitelj V. Fabri, obitelj F. Topić, obitelj M. Torre, obitelj A. Žitka, Mr. F. Forempoher, obitelj D. Matinis, obitelj M. Fyamenga, obitelj I. Borčić, obitelj Mardenić, N. vit. Mandešić, obitelj D. Mardešić, O. Martinis, I. Borčić, M. Petrić, A. P. Borčić, obitelj M. Božanić, R. Maniković, M. Foretić, obitelj V. Marinković, Braća Mardišić.

Ivo Ribičić sakupio na sabirnom arku u Crikvenici D. 325 od: A. Jaričević 30, N. N. 25, N. N. i D. Skomerža po 20; po 10: A. Cvijetić, N. N., N. N., N. N., N. N., N. N., U. Jurinčić, Fr. Samardžija, N. N; M. Majanović; N. N., J. Dvorničić, A. Golik, P. Matejčić, N. N.; Dobri drugovi 6; po 5: M. Golac, A. Car, J. Car, V. Lokmer, M. Karadžija, N. N., N. N.; N. N.; M. Car; P. D. Škiljan, M. Car, N. N., Gottijer S.; M. Car 4 i V. Veljačić 3, V. Car 2.

Na sabirnim arcima sakupili: Lj. ud. Mirošević Imotski 555, M. Šmider Ilok 519, Žunić Kleofa Šibenik 288, Mihanlović Ivka Solin 257, Petričić M. Gruž 159, Markota E. Imotski 150, Vodanović M. Imotski 128, Martulov M. Luč 127, Šeremet M. Sarajevo 112 Mirčić V. Vareš 100, Prskalo F. Novska 100, Gjermanović R. Vinkovci 60, Vučković Brnaze 58, Gruber J. Brod n/s. 20.

Franjevci na Dobrome svaki dan daju izreći sv. Misu za sve dobročinitelje Gospina Svetišta, a Gospa od Zdravlja neka im obilno naplati u svim duševnim i tjelesnim potrebama! Uprava Svetišta Split-Dobri (Franjevci)

Zvanje pomoćne misijonarke za Afriku. Družba sv. Petra Klavera, kod koje se i naručuje (Zagreb, Draškovićeva ul. 12), izdala je ovu vrlo lijepu knjižicu. Namijenjena je onim djevojkama koje osjećaju redovničko zvanje i ljubav prema misijama; prikazuje im tu blagoslovljenu Družbu gdje bi mogle da puno urade za Boga i za duše. Ima u knjižici i još krasnih misli i naputaka. Posvećena je *Gospi dobroga savjeta.* — Toplo je preporučujemo spomenutim djevojkama, a i svim katolicima.

Naši pokojnici

Breko Angja, **Podvaroš** Grabovac Ivanka, **Sinj,** Šabić Pava, **Brnaze,** Turčino Matija, **Murter.**

Pokoj vječni daruj im Gospodine!

S DOPUŠTENJEM REDOVNIČKIH I CRKVENIH STARJEŠINA